

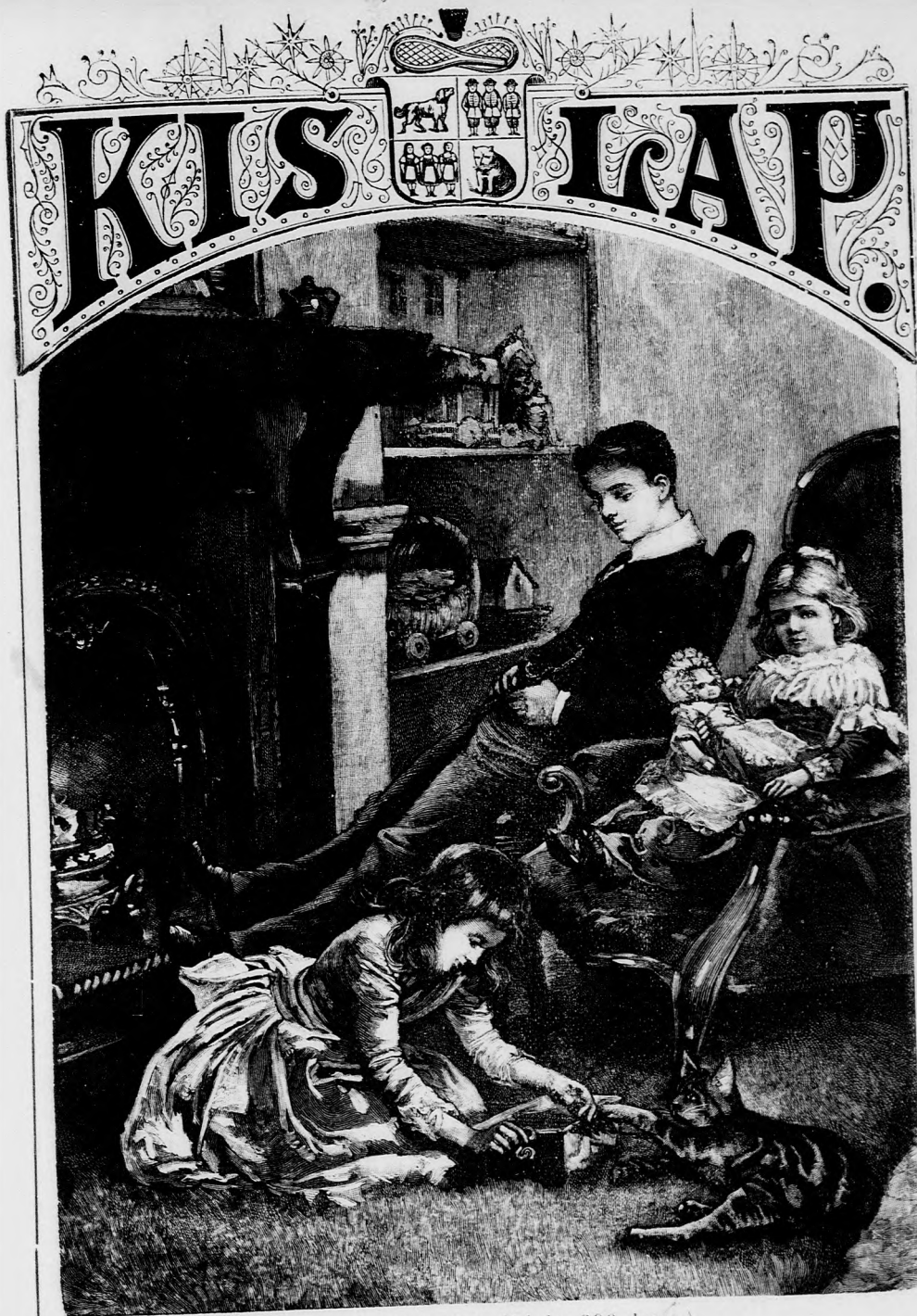
Fried
Mariska,
ach Gi-
ld, Kör-
riska és
Freund
n Olga,
(kinek
veitzen-
Etlényi
az irást.
Papp
Augusta
ai zárda
n Jolán
6, Ten-
borszky
Emma,
és Ida,
Millner

száma-
lag be-
Ehren-

ó.

li pénz.

épület.
a.



A CZICZA BÜNHÖDÉSE. (Lásd a 299. lapon.)

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon,

1888 november 4-én.

XXXV. kötet, 19. szám.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)



GABI nagyot nevetett, a mint vissza emlékezett a tréfájára.

— Hát, tudjátok, az ugy volt, hogy egyszer nagy vendégséget csaptam, csak hogy nem magamnál, hanem egy pajtásomnál, még pedig ugy, hogy nagy felfordulás legyen belőle. A Kormos Dini nevében levelet irtam vagy tizenöt fiúnak s meghívtam őket, persze Dinikéhez, születésnap mulatságra, biztatva őket, hogy hozza el kiki a leány testvérét is, mert Dini most nagyban fogja megülni a születése napját, apja nagyon meg volt elégedve az iskolai bizonyítványával, meg akarja jutalmazni. El is mentek mindnyájan Dinikéhez, de ugyancsak bámultak, mert csak a cseléd volt otthon s azt mondta mindenkinek, hogy az uraság még tegnap kirándult falura és csak holnap jön haza. Eleinte nem akarták hinni; egész nagy társaság gyült ott össze, vártak, csodálkoztak, aztán boszankodtak és rettentően szidták Dinit, hogy így bolonddá tette őket, meghívta mulatságra és mikor jönnek, hát senki sincs itthon. Mikor aztán Dini megjött, volt drága dolga! Majd megpukkadtam nevetemben, mert sokszor hallottam, hogy egyik fiu is, a másik is rá támadt a rászedés miatt, ő pedig nem értette, szabadkozott s utoljára már dühös lett, ha csak említették is a dolgot. Össze veszett minden pajtásával, mert ezek nem hitték, hogy ő nem hívta meg őket, ő meg azt hitte, hogy össze beszéltek a boszantására. Hanem egyszer aztán az

egyik fiu azzal állt elő, hogy megmutatta a meghívó levelet is, amire Dini kereken kijelenté, hogy ez nem az ő írása. No, ekkor aztán rosra fordult a dolog. Kutatták, ki irta a levelet, és végre is kisütöttek, hogy én irtam. Próbáltam tagadni, de nem használt, ugyancsak elpáholtak, azután az igazgató és apám is megtudták a dolgot, ezek is megbüntettek, hát így nem egészen jó lett a vége.

— Meg is érdemelted, pattant ki Ödön. Ez már több volt mint tréfa! Így nem szabad elbolondítani az embereket és haragot támasztani köztök.

— És még a szegény lányokat is oda csaltad! tevé hozzá Szidike. Én bizony megkarmolásztalak volna.

— Meg is tették azt velem, de az se baj, azért mégis nagyon jó tréfa volt, felelé Gabi nevetve. Még most is nevetek, ha eszembe jut.

Egyszerre azonban más valami jutott eszébe, elővette jegyző könyvecskéjét s azt kérdé:

— Nem tudtok véletlenül valamit a halakról?

— Mi dolgod van a halakkal?

— Feladvány. Dolgozatot kellene írnom róla s mivelhogy ide jöttem, már nem mehetek a pajtásomhoz, a kitől le szoktam irni.

— Annál jobb; mondá Ödön. Most hát megcsinálod a magad emberségéből.

— Persze, ha az olyan könnyű volna. De mikor semmit sem tudok azokról a haszontalan halakról.

— Már hogy ne tudnál? Bizonyosan tanultátok már, vagy pedig a tanár magyarázta.

— Természetes, hogy magyarázta. De éppen akkor nem értem rá hallgatni, mert a szomszédommal egy bicska fölött alkudoztunk; nagyon drágára tartotta, utoljára sem vehettem meg.

— És most már se hal, se bicska, ugy-e? szolt Szidike nevetve.

— A halnak meg kell lenni, az igazgató szörnyen kegyetlen ember. Csak tudnám, mit irjak! Te Ödön bizonyosan ki-segithetnél. Majd ide a könyvecskémbe följegyzem és otthon leírom.

— Amit én mondok, azt ugyan bele nem írod, mert én nem mondok semmit.

— Már ugyan miért nem?

— Először is mert magam sem tudok a halakról, de még ha tudnék sem mondanék neked semmit, mert azt nem szabad. Mindenkinek kötelessége, hogy maga csinálja meg a dolgozatát.

— No bizony! Sokszor rászedtem én már a tanárt. Ha nem segítesz, hát megírom én magam, aztán lássa a tanár, mi hasznát veszi. Azt írom, amit tudok.

Mindjárt el is kezdett írni. Épenséggel nem gondolkozott, mint Ödön vagy Szidike szokott, mikor efféle írásbeli feladványuk van. Fel is olvasta nekünk, hogy milyen dolgozatot fog holnap beadni. A gyönyörűséges dolgozat mindössze ennyiből állt:

»A halak. A halnak nincs lába, hát nem is tud járni, de uszni jól tud, mert a vízben él. Van nagy hal és van kis hal, megfogják őket és megsütik, vagy paprikás halat főznek belőlük, a ki hogy jobban szereti. Én sülvé szeretem. *Peregi Gábor.*«

Nagyot neveltünk ezen a dolgozaton s azt hittük, csak tréfál.

— Dehogy tréfálok! Ez nagyon jó dolgozat, ennél jobbat még nem is irtam soha. Erre legalább nem fogják mondhatni, hogy nem én készítettem. Ha pedig nem találják jónak, már erről nem tehetek. Én bizony nem töröm rajta sokat a fejemet. Majd ráérek esztendőre, mikor majd újra ezt adják fel.

— Esztendőre mást fogsz tanulni, ha felsőbb osztályba mégy.

— Csakhogy nem megyek ám. Ez a legborzasztóbb az iskolában, hogy mindig új osztályba kell menni, ott aztán mindig új tantárgyakkal kinoznak. Csakhogy én már kitaláltam a módját, hogy rajtam ez nem esik meg oly gyakran. Neked is tanácsolom, Ödön.

— Ugyan mit?

— Azt, hogy ne tanulj sokat, az nagyon unalmas. Én arra törekszem, hogy minden osztályt ismételjek. Így esztendőre megint csak azt a leczkét kapom, amit most, hát könnyen boldogulok vele.

— De hiszen az szégyen! Csak a rossz diák ismétel.

— Ha szégyen is, de nagyon kényelmes. Hanem most már sietnem kell haza mert itt a vacsora ideje.

Mikor elment, nem voltunk egészen tisztában magunkkal, mit gondoljunk új pajtásunkról. Mivel olyan nagyon kívánczunk vele megismerkedni, meg az Évike megmentése miatt hálásak is voltunk iránta, hát nem igen akartuk még saját magunknak sem megvallani, amit gondoltunk. Mikor aztán apácska kérdezgette, hogy mulattunk új pajtásunkkal,

lassan-lassan elmondogattunk mindent, mit beszélt. Apácska össze ránczolta kissé homlokát, és úgy látszott, mintha nem igen tetszenék neki a dolog. De azután másra gondolt és nem említette többé, hanem a mamával beszélgetett arról, hogy ha szép marad az idő, kísétá-lunk az állatkertbe valamelyik délután. Mert apácska szeret élvezetni ilyen helyekre és mi is szeretünk vele menni, mert mindig nagyon érdekesen magyaráz meg mindent, amit látunk.

Másnap rendes módon végeztük dolgainkat és a sok lecke, feladvány közt kissé megfélekedtünk a törtétekről. Délután azonban új pajtásunk megint benyitott.

Ugy látszik, tegnap óta meggondolta a dolgát, mert most egészen másképp lépett be. Majdnem félénken fogott kezét mindnyájunkkal és bocsánatot kért, ha talán háborgat, de látni kívánta a kedves kis Évikét, nincs-e valami baja a tegnapi baleset után.

— Dehogyan van, mondá Szidike. Hiszen láttad tegnap mindjárt, hogy egész este vígan játszott a fekete ciczával.

— Inkább mondd te, nem volt-e bajod az iskolában az írásbeli dolgozatod miatt? szólt Ödön nevetve.

Gabi kissé elpirult.

— Dehogyan volt. A tanár ur inkább még meg is dicsért.

— No, ezt nem hittem volna. Akkor ugyancsak engedékeny. Már a mi tanárunk legalább is nagyon kurtának találta volna.

— Oh, éppen ellenkezőleg! Az én dolgozatom volt a leghosszabb. Ha vala-

mibe bele fogok, szeretem jól kidolgozni. A tegnapi feladvány éppen nagyon kedvemre való volt, mert éppen erről legtöbbet tudok.

Szinte az oldalunk nyilallott a nevetéstől. Mert Gabi mindezt oly komolyan mondta, mintha csupa szentírás lett volna minden szava. A legjelesebb színész sem tudta volna jobban csinálni. És mikor mi nevtünk, oly csodálkozva bámult ránk, mint aki egy csöppet sem érti, mi nevetni való van az ő beszédén. Ezen aztán még inkább mulattunk.

— Már az igaz, nagy kópé vagy te; mondá Szidike. Nem is hittem volna, hogy így pompásan tudsz komédiázni.

— De én mindjárt gondoltam tegnap, jegyzé meg Ödön. Mikor a betört ablak fölött huzakodtál a rendőrrel, mindjárt láttam, hogy ügyes gyerek vagy.

— Micsoda betört ablakról beszélsz?

— No, talán már el is felejtetted?

Hát arról, a melyet ott az utcán betörtél.

Gabi szinte meghökkenve nézett ránk, elvörösödött, aztán elfordult.

— Ne beszéljünk erről.

— Ahá! Ezt hát mégis röstelléd, Gabi?

— Miért szólítsz Gabinak?

— Hát hogy szólítsalak? Csak nem szólíthatlak Gábor urfinak? Jó barátok közt nem járja az olyan feszeskedés.

— Persze... persze... nevezhetsz a hogy akarsz.

Ezalatt a könyvespolczhoz állt és nézegette a könyveket.

— Szabad ezt a nagy képes könyvet leemelnem?

— Hogy ne! Amelyiket csak tetszik.

Gabi
szer. Elő
bele merü
sét is elol
alig figye
zót tette,
örökké iz
beszédéb

Ha v
ozsonn
san m
tálnál
milye
mint
keves
volt :

Gabi ezt nem mondatta magának kétszer. Elővette a könyvet, leült és egészen belemerült a képek nézésébe, egy-egy mesét is elolvastatott, és ha szóltunk hozzá, alig figyelt, alig is felelt. Épen az ellenkezőt tette, mint első látogatásakor, amikor örökké izgett-mozgott és ki nem fogyott a beszédből. Most, ugy látszik, nagyon szót-

lan kedvében volt. Még akkor sem akart mozdulni, mlkor az öreg dada beszólt:

— Tessék jönni ozsonnálni.

— Köszönöm... én már megettem otthon az almámat... majd én megvárak, míg elvégzitek. Addig elolvasom ezt a mesét.

Ezt már persze nem engedhettük.



SZÁNKÓZÁS SZÁRAZON. (Lásd a 302. lapon.)

Ha vendégünk, hát ott kell lennie az ozsonnánál. Letette a könyvet, udvariasan meghajlott és velünk jött. Az asztalnál is ugyancsak csodálkoztunk rajta, milyen csöndes és szerény volt. Nem ugy, mint tegnap a cukrosboltban. Nagyon keveset evett, pedig sok jó csemege volt az asztalon; nagy kínálásra is csak

egy-egy kis darabot vett, annak is a felét a tányérján hagyta. Nem lehetett másra magyarázni, mint hogy tegnap mégis észre vette, mennyire nem tetszik torkosága a mi apácskánknak, aki pedig most is itt volt asztalunknál. Mikor pedig elkészültünk az ozsonnával és szobánkba akartunk visszatérni, apánk így szólt:

— Gabi fiam, jöjj csak velem az én szobámba... egy kis beszédem van veled.

Vannak ennek a mi históriánknak oly részei, melyek úgy történtek, hogy mi nem voltunk jelen. De később aztán meghallottuk ettől is, amattól is, mi történt, és ilyen formán leirhattuk.

A mint most apánk Gabival maradt, így szólt hozzá:

— Kedves fiam, én nagyon örvendek annak, hogy eljöttél hozzánk és jó barátja akarsz lenni fiainknak. De a kik egymással barátságot kötnek, azoknak igyekezni kell, hogy egymásnak kárára ne legyenek. A jó pajtások néha rosszra csábítják egymást. Érted-e, mit mondom?

— Oh igen, nagyon jól értem. Rosz pajtás a jóból is rosszat csinál. Sokszor mondta a tanár ur.

— Nagyon jól mondta. Mivel tehát ezt jól tudod, tehát arra figyelmeztetek, hogy Ödönnel ne törjétek a fejeteket holmi rossz csinyeken.

— Oh, ne tessék félni. Nekem ugyan hiába tanácsolna Ödön valami helytelen csinyt... én először apácskántól kérde meg mindent, megtehetem-é? Engem Ödön nem fog rosszra csábítani.

— Nem is attól félek én, hanem megfordítva, hogy Ödön tanulhatna tőled rosszat.

Gabi elképedve nézett apánkra.

— Tőlem? Oh... hiszen rólam még soha sem mondta senki, hogy rossz fiu vagyok... a tanárok is szeretnek... igazán...

— No's, én is foglak szeretni, ha érdemesnek találalak. De azt kereken ki mondom, kedves kis barátom, hogy nem

szabad Ödönnel többé olyanokat tanácsolgatni, mint tegnap este.

Gabi fülig pirult, aztán mondani kezdett valamit. De torkán akadt a szó. Nem tudta, vagy nem akarta kimondani, csak hebegett.

— Oh, kérem, hiszen tegnap... nem... én nem... az más...

— Ugy-e tudod, mit gondolok? És most már rösteled. No, akarom hinn, hogy csak tréfából beszélted, nem akartad komolyan rábeszélni Ödönt, hogy lusta és rossz diák legyen. Azt én nem is tűrném. És azt sem tűröm, hogy a fiam holmi bolondos csinyekbe keveredjék, pedig vannak meggondolatlan fiuk, a kik azt hiszik, hogy az nagy dicsőség, ha valami oktalan pajkosságot követnek el.

— Oh, én nem hiszem azt, nem is szeretem... és nagyon sajnálom, hogy most... most mégis benne vagyok ilyen oktalan csinyben!

S a mint ezt mondta, sirva fakadt.

A ki látta Gabit, mily merészen, daczosan szállt tegnap szembe még a rendőrrel is, mint nevetett a komoly fenyegetésen, alig hihette volna, hogy ugyan ez a fiu így el tudjon pityeredni.

Apácskánk nagyon szereti a gyermekeket s mikor Gabit könnyezni látta, mindjárt egészen barátságosan magához vonta, megsimogatta és szelid jósággal mondá:

— No, légy bizalommal hozzám, én igazi jó barátod vagyok. Azt monadtad, hogy most valami bajban vagy. Talán kisegíthetlek. Mi az?

— Nem... azt nem mondhatom meg... nem lehet, nem szabad!

(Folytatása következik.)

Vad La
légt

— M



neki! «
gált ő
dásra.
mondha
ságon n
fogott
akár le
jutni, a
harapn
mán ro
M
legyen.

vagyok
csak a
nagy
Akkor
E
már l
hánya
látott
se két

paripa
bánná

valak

az én

FURCSA VILÁG

vagy

*Vad Laczi kalandjai szárazon és vizen,
légtben, égben és mindenfélében.*

— Mesés história számos képpel. —

(Vége.)



OLTAK és vannak sokan, akik, mi-
kor Vad Laczi bele került valami
hinárba, rá mondták: »Ugy kell
neki!« Mert hát mi tagadás benne: rászol-
gált ő sokszor az ilyen kárörvendő mon-
dásra. De most még az ellensége sem
mondhatta, hogy elég bajon és viszontag-
ságon ne ment volna keresztül. Akármibe
fogott bele, akár gyalog, akár kocsin,
akár levegőben vagy vizen akart tovább
jutni, akár türte az éhséget, akár próbált
harapni valóhoz hozzá jutni: csak egyfor-
mán rossz vége lett mindig.

Most már igazán nem tudta, mitevő
legyen.

— Csak legalább azt tudnám, hol
vagyok, merre induljak innen? Az lenne
csak a nagy baj, ha ez az ország itt valami
nagy sziget volna, köröskörül tengerrel.
Akkor hogy jutok tovább?

Ez bizony fogas egy kérdés volt. De
már legalább csak megtudhatta volna,
hányadán van. Csak hogy most már nem
látott senkit, semmiféle eleven teremtest,
se két lábut, se négy lábut.

— Jó volna most már az a szárnyas
paripa is, vagy akár az egérkocsi, nem
bánnám, akárhová vinne innen.

Ekkor egy bokor mögül megszólalt
valaki:

— No, ha beéred akármivel, hát ülj
az én hátamra! Elviszlek én, a hová akarod.

Laczi oda nézett és egy furesa kis
jószágot látott, mely hasonlított egy kicsit
a sertéshez.

— Elviszel? No hát induljunk. Ül-
tem én már náladnál kisebb paripán is,
mikor a gyikocskán lovagoltam.

Rajta termett a kis jószág hátán, de
jajgatva pattant ismét le róla. Mintha
csupa hegyes tüskébe ült volna bele.
Amint hogy úgy is volt.

— Ejnye gonosz csuf jószága! Hi-
szen te sündiszó vagy!

— Az bizony nincs különben, felelé
a sün nevetve. Hallottam hírét, hogy az
én kedves nyul komámat hogy megriasz-
tottad, hát egy kicsit vissza fizettem a
kölesönt.

— Csakhogy ezt megkeserülöd, kiáltá
Laczi dühösen és meg akarta ragadni



ellenségét, aki oly csúnyán megszurkálta.
De a sün egy csöppet sem ijedt meg.

— Csak rajta, fogj meg!

Az ám, azt könnyen mondhatta, mert
jól tudta, hogy nem lehet megtenni. Laczi
első fölindulásában csakugyan hozzá
fogott, de véresre szurta az ujjait. A sün

pedig egészen összegömbölyödött, nem lehetett semerről sem hozzá férni.

— Eh, nem vesződöm én veled! mondá Laczi kedvetlenül. Hallok épen most sokkal biztatóbb hangot... most már tudom, hogy jó helyre jutok.

Csakugyan dobpergést, trombita harsogást hallott amonnan az erdő felől. Szaladt, a mennyire csak a lába bírta, el is jutott az erdőbe; de ott aztán nem látott, nem hallott semmit.

— Pedig erre jártak a katonák, az már bizonyos... Ni, itt van egynek a gunyája is a csákovával együtt... itt meg egy dob... bizonyosan a dobos vesztette el. Ez nagyon jól van... felöltözöm dobosnak, dobolok, akkor majd idegyűlnek.

Meg is tette és nagy buzgalommal dobolgatott. Jobbra-balra, előre-hátra járt



és folyton ütötte a dobot. De biz azt hiába várta, hogy a jelre elő kerüljön valaki. Már végkép bele fáradt s nem bírta tovább, ledőlt egy árnyas fa alá pihenni, el is aludt szépen. Ő maga nem hitte ugyan,

hogy alszik, csak el akart gondolkozni az állapotjáról, mely immáron komolyan kezdett neki nem tetszeni.

— Az már bizonyos, hogy nem bízhatom többé semmiben, semmiben és senkiben. Előbb-utóbb a magam emberségéből kell boldogulnom.

Azon aztán mélyen elgondolkozhatott, hogy az ő saját emberségéből mi telhetik ki. Ha nem szunyókált, hát rettenően mélyen elgondolkozhatott, mert mikor ismét föleszmélt, alig ismert magára. Nem abban a ruhában ébredt föl, a melyben leheveredett. Eltűnt a czifra csákó, el a dob is, csak egy hosszú ing volt rajta, a fején meg gyerek sapka.

— Ejnye, miféle semmiházi gézen-gúzok jártak itt! Kiváltottak a ruhámból! Még jó, hogy hagytak rajtam valamit.

Ez a veszedelmes hely, nincs mit csodálni rajta, nem volt Laczinak kedvére, azért hát szaporán odább sétált. Mindegy volt már neki akármerre, ugy is hiába törte volna a fejét, jobbra kell-é mennie vagy balra. Csak ment, mendegélt, míg nem egy szép ligetbe ért, mely szinte zengett a madárdaltól.

— Szépen csattognak, az már igaz. Szinte szeretnék velök versenyt füttyölni, csak hogy a sok viszontagságban már egészen elfeledtem a madár nótákat. Pedig hajdan minden madárnak tudtam a maga nyelvén felelni.

Épen amint ezt mondta, majd ráhágott egy furcsa szerszámra. Jobban megnézte és rá ismert: neki is volt otthon efféle játéka. Füttyülő madárka volt az, sipforma csővel, melybe bele kell fujni s akkor a mesterséges madárka megszólal.

Laczi. O
meglátot

Be
a füttyül

—
kerülj é

mikor a

—
tanulha
mindig
merre

—
kis ma
Mindj
mikor

L
köveke

—
körül
csak a

—
egysze

— No hát füttyörésszünk, gondolá Laczi. Okosabbat ugy sem tehetek. Majd meglátom, szól ez a füttyülő.



Bele fujt, de majd hanyatt esett, mert a füttyülő madárka így zengett:

— Bizony ideje volna, hogy haza kerülj és ne kóborolj szerte a világban.

— Jaj madárkám, mennék is én, de mikor azt se tudom, merre menjek.

— Minek jártál iskolába? Ott megtanulhattad volna, hogy a nap állásáról mindig megtudhatni, merről jöttünk, merre menjünk.

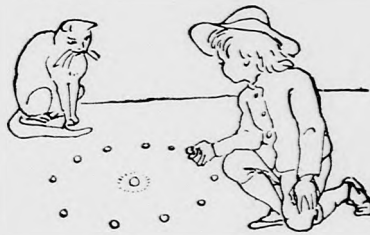
— Ejnye, de bölcs vagy te, kedves kis madaram! Erre nem is gondoltam. Mindjárt kiszámítom, hogy állt a nap, mikor hazuról elindultam.

Lecsapta a madárkát és keresett apró köveket, aztán a homokba kezdte lerakni.

— Ez itt a közepén a nap, itt köröskörül van a világ minden része, most már csak azt kell tudni, melyik az én hazám.

— Azt te bizony ki nem találod, szólt egyszerre valaki.

— Laczi fölpillantott s egy öreg cziczát látott, mely figyelmesen nézte az ő számitgatását.



— Azt hiszed, czicza koma, hogy ki nem találom? Az pedig öreg hiba volna, mert e nélkül nem boldogulok.

— No, majd segíték én. Sokszor adtál egeret atyámfiaimnak, hát meghálálom. Arra indulj, a merre én kikaparok egy kövecskét. Tudod, hogy a macska mindig haza talál, még ha zsákba kötve viszik is el.

Körül járta a kört és elkapart egy kövecskét a helyéből. Laczi megköszönte, mindjárt meg is indult és nem várta többé, hogy vigye valaki, csak a maga lábában bizott.

Jó is lett volna ez, ha sok gyalogolás után végre is olyan helyre nem jut, hogy nem mehetett tovább. Tenger lehetett ott valamikor, de félig kiszáradt. Jó messzire hajó is látszott, de nem jöhetett közelebb, mert nem volt elég víz; Laczi sem mehetett a hajóhoz, mert az ingoványos, iszapos mocsárba bele süppedt.

Csak bámult és vakarta a füle tövét, hogy mit tegyen, mikor egy vadkacsa megszólalt a feje fölött:

— Könnyen segíthetsz a bajon: csak tölts vizet a hajó alá. Amott a kut, merit-hetsz vizet.

Laczi megtalálta a kutat s egy kanta is volt ott tele vízzel. El akarta vinni, de nem bírta fölemelni.

— Talán bizony az egész tenger benne van, azért olyan nehéz. No, de van itt egy feckendő cső, ebbe szívatok vizet s úgy hordom oda.

Ezt meg is tette nagy szorgalmasan. Biz ez kissé lassu munka volt, de hát aki



igazán akar valamit, annak nem szabad a fáradságtól megijednie. Laczi pedig most már komolyan el volt szánva, hogy haza jut. Hordta tehát a vizet és feckendezte a kiszikkadt tengerbe, egészen be a hajóig. Addig-addig hordta, míg lassanként megtelt a tenger, a hajó is megmozdult és mindinkább közeledett. Utoljára olyan közelre jött, hogy Laczi megkaphatta a kötelet és biztosíthatta magának a hajócskát. Hajózáshoz való ruhát is talált a hajón.

— No, most még egyszer megpróbálom a hajókázást. Nem valami nagy hajó ugyan, de jobb a semminél. Valahogy csak megferek benne.

Meg is fért és evezőjével megfordítván a hajó orrát, utnak indult.



— No hajócskám, vigy haza, légy okosabb, mint a kikre eddig biztam magamat.

És a hajócska csakugyan okosabb volt. Vitte, vitte, addig vitte, míg végre épen ott kötött ki vele a mezőn, ahol a bokor alatt a boros kulacsot kiitta volt. Amint szétnézett, hát épen ott feküdt a bokor alatt.

— Ez már furesa! Akárki is azt mondaná, hogy csak álmodtam az egészet. Pedig az már bizonyos, hogy messze jártam. Szinte kábult vagyok.



Talpra állt s megpillantotta pajtásait, Rontó Pált és Roszesont Ferkót, a kik épen ott játszottak, hajigálózva a munkások félre rakott ruháival és mindenféle

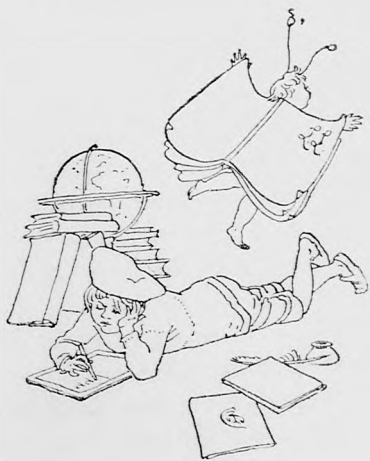
holmijával. Laczi oda sietett s azzal fogadták, hogy jól fejbe dobálták, azt kiáltozva:

— Te álmos táska! Hát illik az, fényes nappal horkolni, mint valami mormotérnak? Rázogattunk, de meg sem mozdultál.

— Ugyan ne beszéljete! Hiszen most jöttem meg egy nagy utról.

— Meghiszem azt, Álomországából, szólt Rontó Pali nevetve.

Laczi nem tudott tisztába jönni hányadán van a dologgal. Otthon is csak törte a fejét és hogy kárba ne vesszen az a sok furesa dolog, mely megesett vele, hát neki feküdt és nagyjából leirta, lepingálta, hogy a »Kis Lap« mesekönyve hírét vigye mindenfelé.



Mivel pedig neki magának talán el sem hinnétek, hogy ez a sok furesa eset mind megesett, külön is elbeszélte nekem s én leirtam nektek hűségesen. Így már nem fél Laczi pajtás, hogy mind egy szálig elhiszitek. Hiszitek is, ugy-e bár?

A CZICZA BŰNHÖDÉSE.

(Képpel a czimulapon.)

TUDOD-E mily nyivákolást
Vittél véghez a minap?
El is határoztuk hárman:
»Ezért a czirmos kikap!«

Azt hiszed: egérfogó tán,
Ez a kis szekrényke itt?
S hogy kedvedre szalad ki majd
Egy kicsi egérke itt?

Nem barátom! Semmi egér,
Semmiféle kedvezés —
Nem czinczogó biztatás lesz,
Hanem szörnnyü nyekergés.

Már most itten fogunk téged,
S méltó lesz a lakolás!
Rémesebb kintornám hangja,
Mint minden miákolás.

EGY ARANY TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

SZÁZ évvel ezelőtt nagy forradalom, polgárháboru, vérontás, zürzavar volt Franciaországban. Pár évvel e forradalom előtt egy ködös, hideg deczemberi napon egy szegény kis tű árus fiu ütötte fel bódéját Párizs egyik utcáján. Abban az időben a fővárosnak most oly fényes utcái még nem voltak világítva s a kis tű árus pislogó faggyu gyertyája nem nagyon vonzotta a járó-kelöket, így aztán vevő sem igen akadt. — Ez a közönyös-ség végtére is kifárasztá a fiu türelmét s egy vig dalocskát kezdett énekelni, árúját ajálgatva.

Ez segített is rajta, mert vig dalával magára vont a emberek figyelmét s nemsokára pár száz tüt el is adott. De bizony ez sem sokat lendített rajta, mert a bevétel még a silány faggyu gyertya-világítás költségét sem fődözte. A fiu azonban ezzel az eredménnyel egészen meg volt elégedve és jókedvűen énekelt tovább. Egyszerre egy fiatal ur állt meg a bódéja előtt s nevetve mondá:

— Hamisan énekelsz, te gyerek!

A fiu abba hagyta énekét s durczásan felelé:

— Nem is az ön énekmestere tanított engem énekelni!

Az idegen hangosan felkaczagott és beszédbe ereszkedett az értelmes arezu gyermekkel

— Hány éves vagy?«

— Tíz éves multam.

— Mi a neved?

— Guszti.

— S vezeték neved?

— Az nincs.

— Nos, hát nincsenek szüleid?

— Sohasem ismertem őket, csak egy vén anyókat, a ki rendesen elpáhol, ha nem adok el elég tüt.

— Hát most meg fog-e verni?

— Az bizony megeshetik, különösen ha ön sokáig beszélget itt velem, a helyett, hogy békén hagyná árulni tüimet; felelt a kis fiu s ismét énekelni kezdett, oda sem ügyelve többé az uri emberre, ki mosolyogva nézte, mily hasztalanul igyekszik a fiu vevőket édesgetni magához. Guszti végre türelmét vesztve, bosszusan fordult az idegenhez:

— Bizonyosan ön az oka, hogy nem akad vevőm.

— Hát miért nem kínálod nekem? Mindjárt lennék vevő.

— Hát azért nem kínálok, mert ön-ből nem nézem ki, mintha türe szüksége volna, felelt Guszti, figyelmesen vizsgál-gatva az idegen finom köpönyegét.

— Sohase törődjél vele, hanem adj nekem tüt ezért ni, szólt az idegen.

És erszényéből egy pénzdarabot kivéve, oda nyujtá a kis tü árusnak. A mécs halvány világánál is látta a kis fiu, hogy az idegen egy aranyat adott neki. Örömmel kiáltott fel:

— Uram, hiszen ha minden tümet oda adom is, mégis adósa maradok.

— Csak tartsd meg mind fiam, és légy rajta, hogy jól megtanulj énekelni.

— Uram, legyen szives, mondja meg legalább a nevét, hogy ha tán valamikor a jó Isten megsegít, tudjam, ki-nek köszönjem szerencsém megalapítását!

— Az nem szükséges, mondá az ismeretlen jóltevő s összevonva köpönyegét, távozni akart; de Guszti nem tágitott s össze tett kézzel könyörgött.

— St. G.*** marquis a nevem; felelt az gyorsan és sietve odább ment.

A fiu pár perczig mozdulatlanul állt s a hallott nevet igyekezett jól bevésni az eszébe. Aztán össze rakva bódéját, lassú léptekkel távozott s szemében a hála könyével mormogá:

— Soha sem fogom jóságát elfeledni!

E jelenet óta húsz év telt el. Husz hosszú, szerencsétlen év. Ezalatt dult ott a forradalom, mely sok ártatlan vért ontott s amny családod sujtott! Különösen

a főiri es
ság hiva
szemben
volt bát
főrangu
kézpénz
míg birt
le. Csak

mind
hato
jaiho
sem,

pon
kán
ezár

a főúri családokat, kik többnyire a királyság hívei voltak s kiknek a lázadókkal szemben sem életük, sem vagyonuk nem volt bátorságban. Ezért aztán számos főrangú család menekült külföldre. csupán kézpénzét, ékszereit vive el magával, míg birtokait a forradalmárok foglalták le. Csak midőn a forradalom elmúlt, akkor

tértek vissza száműzetésükből, testben s lélekben megtöröten.

Ez a sors érte régi ismerősünket, St. G.*** marquist is. Menekülnie kellett hazájából, birtokait lefoglalták. úgy, hogy némi kis pénzén, ékszerén kívül semmije sem maradt. Midőn vissza tért Párisba, az egykor duszgazdag főúr meg volt fosztva



PUCZI VESZEDELME.

KUTYKA, szegény kutyka,
Bel'esett a kutba!
Puczi vergődését
Megütöközve látom —

Hamar ezt a dolgot
Utána bocsátom!
Anyja is segített,
Nem ment vele sokra.
Szájából kicsúszott,
Én folytam marokra.
El van bár alélca:
Dobban szívecskéje.
Hogy ocsuljon, tegyük:
A nap melegére!

mind attól, amit egykor sajátjának mondhatott. Hiába folyamodott egykori barátjaihoz segélyért, nem akarták ismerni sem, hidegen fordultak el tőle.

Egyszerű szegényes lakásán egy napon sötét gondolatokba merülten ült ablakánál s szemeit céltalan jártatta az utcán nyüzsgő emberek csoportjain. Egy-

szerre kocsis állt meg a ház előtt s egy fiatal ember kiszállva onnan, fölsietett a lépcsőn. A marquis ajtót nyitott, s az idegen St. G.*** marquis után kérdezősködően, ez megnevezte magát, hogy ő az.

Miután egy ideig közönyös dolgokról beszélgettek, egyszerre így szólt az ismeretlen férfi:

— Marquis ur, ismerem a szomoru körülményeket, melyek között jelenleg van. Tudom hogy önt is, mint annyi mást, a forradalom juttatá tönkre. Engedje meg, hogy régi tartozásomat leróhassam s fogadja el vagyonomat, melyet egyedül Önnek köszönhetek. . .

St. G*** meglepetve nézett az előtte teljesen ismeretlen férfirra s kérdé:

— Uram, minek köszönhetem e nagylelkűséget?

— Ez nem nagylelkűség, felelt amaz hévvel. Én csak tartozásomat rovom le. Nem emlékszik ön Gusztira, az utcai tű árusra?

Látván, hogy St. G.*** már nem emlékszik arra a régi találkozásra, Guszti, (mert ő volt az idegen,) elbeszélte történetét s hozzá tette:

— Az az arany lett a szerencsém megalapítója. Az ön nemeslelkűségének köszönhetem, hogy most egyike vagyok Franciaország leggazdagabb birtokosainak s módomban van hazám hű fiait némileg kárpótolni azért, amit a sors elvett tőlük. Fogadja el tehát, kérem, szolgálataimat s legyen meggyőződve, hogy boldognak érzem magam, ha leróhatom hálámat ama nemes keblü férfi iránt, ki a nyomorból kiségitett.

Szavai végeztével a hála és öröm könyeivel szemeiben megragadta St. G.*** kezét s megcsókolá.

St. G.*** meghatottan ölelte meg s így szólt:

— Kedves barátom, engedje meg, hogy így nevezem, s fogadja őszinte becsülésemet és szeretetemet nagylelkűségéért.

E naptól kezdve szoros baráti viszony fűzte őket össze s Guszti egész életén át mindig emlékezetében tartotta azt az aranyat, mely neki egy olyan jó barátot és nagy vagyont szerzett.

Ez volt a kis tű árus története, melyből két tanuságot lehet levonni:

Először, hogy a jótettnek, bármily kicsiny is az, előbb-utóbb megjön a jutalma. És másodsor, hogy a szorgalmas munkásság mindig meghozza a gyümölcsét.

Francziából:

ISAÁK SAROLTA.

SZÁNKÓZÁS SZÁRAZON.

(Képpel a 293 lapon)

AZÉRT hogy még nincsen hó,
Azért hogy még nincsen szánka —
Mégis megszánkáztatunk
Tégedet mi, kis Jolánka!

Az erdőben száraz ág,
Itt a parton homok püha —
Megvan a szán, s a főveny
Lesz a szánkázásnak útja.

Nem igen csúszik biz az,
Fanyar kissé ez a homok. —
Húzzuk Jani szaporán!
Mig arcunkról a víz csorog!

SZÉP MICZURKA PANASZA.

— Állatmese. —



SZÉP Miczurka nagyon rossz kedvében volt. Zajgó, az öreg házi komondor, különben elég jó barátságban élt szép Miczurkával, de tudta, hogy ilyenkor nem tanácsos vele szóba

elegyedni. Zajgó azonban jó szívü, bátor is volt, tehát azt hitte, talán megvigasztalja barátját. Oda somfordált a cziczához és részvevőn kérdé:

— Mi a bajod szép Miczurka?

A czicza elfordította fejét.

— Bizony elég bajom van, felelé.

— Ugyan mi? kérdé Zajgó.

— Az a haszontalan szakácsné azzal fenyeget, hogy agyonüt.

— Ne mondd! De hát miért?

— Megvert! fakadt ki a czicza. Tolvajnak, gonosznak szidott és hogy majd megszabadul ő én tőlem!.. Még a vízbe fullaszt.

— Jaj, jaj! ijedt meg Zajgó. De hát mondd meg kérlek, mi oka van ilyen retentő haragra? Miért akar megölni?

— Hát én tudom? förmedt reá Miczurka. Haragos kedvében volt, ennyi az egész. Volnék csak én az urasága, már régen elkergettem volna.

— No, csak lassan, Miczurka! A szakácsné igen hasznos személy a háznál. Már engem vagy téged sokkal könnyebben elkergethetnének.

Miczurka másképp gondolkozott s bossusan mondá:

— Egy csöpp tejet sem kaptam három napja és valahányszor befordulok a konyhába, hogy szerezzek egy keveset, az a förtelmes szakácsné mindjárt ott terem a főző kanállal és úgy kikerget, mintha bent se lettem volna.

— De hát ugyan mi hozhatta olyan nagy haragba ellened? kérdé Zajgó.

— Hát nem mondtam? Csupán csak a rosz természete. Jaj pedig már meny-

nyit szenvedtem miatta! Hogyha ő tör el valamit, az oka én vagyok. Ha ellopnak valamit, bizonyosan én csentem el. Valóban, tovább ezt már nem tűrhetem!

És a büszke Miczurka bajusza csakugy remegett a felháborodástól.

Zajgó őszintén sajnálkozott, hogy így bánnak a cziczával, de egy kicsit mégis gyanakodott és megcsóválta a fejét. Sehogy sem tudta elgondolni, hogy valaki így minden ok nélkül annyira felbőszülhet.

— Lássuk csak, Miczurka, kezdé ismét a beszédet, ugyan mi hozhatta a szakácsnét épen ma ilyen nagy haragba?

— Mi? Hát ugy tetszett neki! Megharagudott, mert... no, mert én is rajta voltam, hogy bosszantsam, mondá Miczurka.

— Ugyan mivel?

— Hát látod, mondá Miczurka kissé akadozva, egy egeret akartam megfogni és véletlenül ledöntöttem egy tálat. Nem volt üres, láttam, hogy van benne valami, és mivel nem tudtam, hogy mi, hát megszagoltam. Igen jóízűnek találtam és...és...

— Megetted! segítette ki Zajgó.

— Talán megettem volna, ha a szakácsné nem zavar meg. De hát így meghagytam a fejét.

— A fejét? Minek a fejét?

— Ejnye de sokat tudsz kérdezni! türelmetlenkedék Miczurka.

— Bocsáss meg Miczurka, de hát nagyon érdekel ez a história, mondá Zajgó.

Most már kissé kezdte érteni, hogy a szakácsnénak elég oka volt haragudni.

— No hát, mondá végre Miczurka, ha épen tudni akarod, egy szép nagy csirkeének volt a feje... a csirke ebédre volt elkészítve.

— Hm! ümmögött Zajgó megütözve. És te megetted? Tudod-e Miczurka: most, hogy a dolognak mind a két felét látom, csak azt csodálom, hogy a szakácsné miért nem ütött igazán agyon. Gonosz voltál és gonosz vagy, mert még csak be sem akarod látni a hibádat, hanem még te haragszol arra, a ki méltán büntet. Egy csöppet sem fogok csodálkozni, ha egyszer azt hallom, hogy csakugyan utól ért a veszedelem.

Nem tudom, használt-e az intés, de Zajgó ezen túl soha sem hitt többé a szép Miczurka panaszának.

KOCZKA-REJTVÉNY.

I	I	I	I	I	I	I	Á	Á
Á	Á	A	A	A	A	A	A	
A	Ó	Ó	O	L	L	L		
L	L	L	L	L	L			
N	N	K	T	T				
Zs	Zs	Z	V					
P	P	P						
G	G							
Y								

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy az 1-ső függélyes és vízszintes sor egy magyar vezér nevét adja; a 2-ik sor balról jobbra: ilyen a rózsza; 3-ik sor egy nőnév; 4-ik sor egy magyar város, mely börtönéről nevezetes; 5-ik sor egy iratos növény; 6-ik sor egy város Szepes vármegyében; 7-ik sor lelki pásztorok rövid neve; 8-ik sor a fának egy része; 9-sor egy betű

MAGÁNHANGZÓ REJTVÉNY.

— z | +k+s | ▭ mb ▭ rn ▭ k
m ▭ nd ▭ nh+l | v—n | k ▭ l ▭ t ▭

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szente Lajos. Igen szép topáz példányt a Nemzeti Múzeum ásvány gyűjteményében láthatsz. A történelmi arcképcsarnok a várpalota bazárjában naponként van nyitva a d. e. órákban. — **Mokry Feri.** Szeretem hogy érdeklődöl a »K. L.« elbeszéléseinek hősei iránt. De miképp dől el sorsuk, ezt nem szokás előre kibeszélni. — **Wollner Józsa.** A »Józsa« név férfi név. Pedig úgy tudom: leánya vagy. — **Taussig Irén.** Ha már emlited a rimet, szeretném, hogy a magad föladványában alkalmazd is. Így felszerelve küldjed be még egyszer. — **Záborszky Pista.** Aki, mint te, ujoncz még az írásban: az vonalra vesse betűit. — **Tisza Lajos.** Biz az a »K. L.«-nak csaknem 20 éves fennállása óta nem egyszer esett meg, hogy valamely rejtvény két ízben is előfordult. Nehéz az ilyet nyilván tartani. A figyelmeztetést különben köszönettel vettem. — **Posztóczky Ida.** A fürdő leírása sikerült. De ha valami rajzocska járna vele, még becsesebb volna. Különben is megkértünk vele most, midőn már legtöbben beszorultunk s fűtött kályhánál emlékezünk a lemúlt nyár kelleméről. Már csak a jövő nyáron ejtethem sorát. Akkor a figyelmeztető levél mellé ama fürdőcske rajzát is kérem. — **Köváry Irén.** A legmélyebb részvétellel vagyok irántad. Édes anyát veszteni: ez a legfájdóbb csapás, melyet a kegyetlen sors az érző szívre rámerhet. Istenbe vetett bizodalmad, édes atyád szeretete s a veled érző jó barátok hűsége szolgáljon vigasztalásodra. — **Tannenbaum Gábor és Neumann Dezső.** A szíves meghívást köszönöm s módját ejtem, hogy megfélemlhessek neki. — **Riszdorfer Erzsike.** Ügyesek. A közlendők sorába ígtattam. — **Wetzer Gyuri.** Te rád is illik az, amit Záborszky Pistának üzentem. Képrejtvényed kettejét kiadom.

BÜNTETÉS.

M. R. plajbással irt levelét nem vehetem figyelembe.